

KARMEN JENIČ

DOBIVA SE PRI KAPELICI

FILIP IN NJEGOV PRIJATELJ DON BOSKO

ŠMARNICE OB 200-LETNICI ROJSTVA SV. JANEZA BOSKA

Ljubljana 2015

Zbirka Mladinska knjižnica, 49

KARMEN JENIČ

Dobiva se pri kapelici. Filip in njegov prijatelj don Bosko

Šmarnice ob 200-letnici rojstva sv. Janeza Boska

© 2015 Salve d. o. o. Ljubljana

Vse pravice pridržane.

Ilustracije na naslovnici Erna Pucihar

Oblikovanje in priprava za tisk Bos&Graf

Izdal in založil Salve d. o. o., Ljubljana

Urednik zbirke Marko Suhoveršnik

Izdaja prvi natis

Naklada 1.100 izvodov

Tiskano v Sloveniji

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-312.47(02.053.2)
27-29

JENIČ, Karmen

Dobiva se pri kapelici : Filip in njegov prijatelj don Bosko :
šmarnice ob 200-letnici rojstva sv. Janeza Boska / Karmen Jenič.
- 1. natis. - Ljubljana : Salve, 2015. - (Zbirka Mladinska knjižnica
/ Salve ; 49)

ISBN 978-961-211-790-0

278942464

Več o izdajah založbe Salve najdete na www.salve.si,
informacije pa na naslovu info@salve.si.

Nobenega dela se ne sme v kakršnikoli obliki (s fotokopiranjem, mikrofilmom ali kakšnim drugim postopkom) reproducirati ali obdelovati z uporabo elektronskih sistemov, razmnožiti ali razširjati brez pisnega dovoljenja založbe.

SANJE O DVEH STEBRIH

»**K**am le hodi don Bosko k maši?« se je spraševal Filip, ko je na nedeljsko jutro hodil proti cerkvi. »Kamorkoli že hodi, me bo danes gotovo vprašal, ali sem si od maše kaj zapomnil,« je še razglabljal, medtem ko je na pol pokleknil in se sesedel v ozko klop. Pred njim so se sošolci že po dveh minutah maše dregali s komolci in Filip je hitro pozabil, kje sploh je. Predramila ga je šele zadnja poved evangelija: »To vam naročam, da se ljubite med seboj.«

Pomislil je na don Boska in njegove sanje. Spomnil se je, kako mu je ta mož pripovedoval, da si prijatelje pridobimo z ljubeznijo, ne pa s pretepanjem. Domov se je vračal sam. Mirjam se je zaklepetala s prijateljico. Pri kapelici na poti je že zagledal znano postavo.

»Kaj so lepega povedali, Filip?« ga je pozdravil don Bosko.

»O ljubezni,« je rekel Filip in ponosno dvignil glavo. »Spomnil sem se na vas, kako vam je Jezus v sanjah rekel, da si morate prijatelje pri-

dobiti z ljubeznijo, ne pa s pestmi. Ampak to je nemogoče. Nisem sicer pretepač, ena sama prijaznost pa tudi ne.«

Don Bosko se je sklonil k Filipu in pri tem odkimaval.

»Tudi jaz ne. Imel sem prijatelja v šoli. Bil je zelo umirjen fant. Nekoč so ga sošolci izzivali in celo udarili. Znorel sem. Prijel sem prvega fanta, ki mi je prišel pod roko, in z njim tolkel druge. Pozneje sem se počutil zelo slabo.«

»Takšno moč je imel Martin Krpan! Niste bili ponosni na to?«

»Nisem bil, Filip. Prijatelj mi je povedal, da mi Bog ni dal moči za to, da bi pretepal ljudi, ampak da bi z njo delal dobro. Vedel sem, da sem ga močno polomil. Kasneje sem sanjal, da moram svoje življenje nasloniti na sveto mašo in na Marijo, našo učiteljico.«

»Mi boste povedali kaj več o teh sanjah?« je zanimalo Filipa. Don Bosko je prikimal in fantu pomignil, naj sede poleg njega.

»Nekoč sem sanjal, da sem stal na samotni skali sredi morja, okoli mene pa ni bilo nič drugega kot širno morje in cel kup ladij, pripravljениh na boj. Na ladjah so bili topovi in razno strelsko orožje. Vse so bile uperjene proti največji

ladji. Vse skupaj je oteževal še močan nasproten veter. Morje je bilo razbesnelo in kapitan največje ladje je samo opazoval, kako so jih napadli z vseh strani. Nenadoma se sredi podivjanega morja dvigneta iz vode dva stebra.«

»Pravljica,« je vzkliknil Filip.

»Saj ti vendar govorim o sanjah, ne pa o dogodku iz prejšnjega tedna,« potrpežljivo odvrne don Bosko.

»Torej, dvignila sta se dva mogočna stebra. Na vrhu prvega stebra je bil Marijin kip z napisom »Marija, pomočnica kristjanov«. Na vrhu drugega stebra pa je bila ogromna hostija. Ko je kapitan to zagledal, je skušal ladjo usmeriti med oba stebra.«

»Mu je uspelo?« je vzkliknil Filip s široko razprtimi očmi.

»Bilo je težko. Sovražniki so se zelo trudili, da bi ladjo potopili. Kapitan je bil celo zadet, a je posadka hitro postavila novega človeka, da je usmerjal ladjo proti cilju. Na koncu jim le uspe. En konec ladje privežejo k enemu stebri, drug konec pa k drugemu. Nato je zavladala tišina.«

»Zanimivo,« je na koncu komentiral Filip.

»Zelo zanimivo,« se je nasmehnil don Bosko. »Morda vidiš kakšno povezavo z najinim pogovorom?«

Filip je izgubljeno odkimaval.

»Na tej največji ladji smo ljudje, ki si prizadevamo biti dobri in zaupati v Boga. Ampak okoli nas je veliko slabega: slaba družba prijateljev, lenoba, laži ... No, tudi pretepanje in spotikanje, ne? Če se bomo držali teh dveh stebrov, o katerem so govorile sanje, bomo živeli lažje ...«

»S hostijo je bila najbrž mišljena maša?«

Don Bosko je prikimal.

»In drugi steber je Marija?«

»Dobro si razumel,« ga je pohvalil don Bosko. »Biti dobri do drugega ali tako, kot je rekel Jezus – ljubiti se med seboj –, ne moremo kar zlahka. Če pa svoje življenje naslonimo na dva tako močna stebra, kot sta sveta maša in Marijina pomoč, potem bo šlo lažje.«

Zvečer bom pomislil na trenutek, ko sem bil danes pri sv. obhajilu; ali pa na svoje prvo obhajilo; ali pa na trenutek, ko sem v času obhajila šel k duhovniku po blagoslov, da mi je dal križ na čelo. Rekel si bom: Jezus, ti me imaš zelo rad, daj, da bi te imel tako rad tudi jaz.

PODOBA MARIJE POMOČNICE

Celotna Filipova družina je bila še vedno zbrana ob don Bosku. Kar požirali so njegove besede. Kako razburljivo življenje je imel ta človek. Ukvarjal se je z mladimi, zbiral je sirote, gradil cerkve brez denarja, ljudje, ki niso prej hodili, so ob njem shodili ...

»Pa to so čudeži,« je rekla Mirjam.

»Bog je z nami,« je na to odgovoril don Bosko. »Marsikaj se je že zgodilo med življenjem v oratoriju. Ampak ... glej, še vedno je največji čudež to, da se pri sveti maši hostija spremeni v Kristusovo telo in vino v Kristusovo kri. Večji kot karkoli drugega.«

»To je res,« je znova dodala Mirjam. »Ampak tega smo kar nekako navajeni. Da pa ljudje shodijo, na smrt bolni pa se pozdravijo – to je pa ...«

»Neprecenljivo, ne?« je njen stavek dokončal don Bosko. »Res je. Ampak jaz sem si rekel, da če Marija Pomočnica želi imeti svojo cerkev, potem bo poskrbela. Če Bog želi, da zbiram fante, potem mi bo priskrbel prostor. Ne sme nas

biti strah, če pa Bog zmore tisočkrat več kot mi.«

»Kako se je vse skupaj nadaljevalo?« je rekla mama, medtem ko je na mizo prinesla sladico.

»Bolj kot je rasla cerkev Marije Pomočnice, bolj sem razmišljal o tem, kdo pravzaprav je Božja mati Marija. Predstavljal sem si, kako bi jo naslikal. Poklical sem k sebi dobrega slikarja. Začel sem mu govoriti: 'Zgoraj naj bo Marija med angeli, okrog nje naj bodo apostoli, preroki, svetniki ... Spodaj naj bodo ljudstva z različnih strani sveta. Ljudje naj imajo dvignjene roke in Marijo prosijo ...'«

Don Bosko se je zasmel.

»Veste,« je potem nadaljeval, »slikar me je samo poslušal, da sem povedal do konca. Potem pa mi je rekel: 'Don Bosko, in kam naj to podobo dam?' Seveda ga nisem razumel in sem rekel: 'Ja, kam. V novo cerkev, vendar.' In on: 'Pa mislite, da bo šla noter? Če narišem tako, kot ste si zamislili, potem bi za svoje delo potreboval kar en cel trg. Razen če želite, da narišem vse skupaj zelo majhno in potem gledamo sliko z mikroskopom.'«

Filip se je zasmel.

»Ubogi slikar,« je rekel. »Vi ste hoteli, da se cel svet vrtil okoli Marije.«

Don Bosko se je zresnil.

»Ja, saj tako bi bilo najbolj prav,« je pristavil.

»Kaj je bilo potem s sliko?« je vprašala Mirjam.

»Slikar jo je slikal tri leta. Seveda sem mu rekel, da je lahko gor manj ljudi. Bil je navdušen nad tem, kar je naredil. Prepričan je bil, da Bog vodi njegovo roko.«

»Kaj pa vse drugo?«

»Ko je bila gradnja končana, sem želel, da zadnjo opeko položi otrok. Cerkev smo zgradili za vse, Marija je mati vseh, a jaz imam najraje otroke in mlade. Vzel sem enega od fantov in povzpela sva se na vrh do kupole.«

»Jaz bi tudi šel,« je vzkliknil Filip. »To je moralo biti noro.«

»Ja, vesel sem bil, da je on položil opeko in s tem se je gradnja končala. Pozneje smo postavili še Marijin kip, velik okrog 4 metre. Ko jo obsvetijo sončni žarki, se Marija zablešči. Imel sem občutek, kot da nam hoče reči: 'Tu sem, da sprejemam molitve svojih otrok'.«

»In s tem so bile vaše sanje izpolnjene,« je rekel Filip.

»Tako je. Vse se je zgodilo, kot sem sanjal. Na njivi iz sanj je zrastle velika cerkev. In ko je bila

ta cerkev posvečena, je bilo v cerkvi 1200 fantov. Nepregledna množica. In bil sem res prepričan, da je popolnoma vsak kamen, vsaka opeka milost Matere Božje.«

»Potem ste se lahko odpočili,« je ganjeno rekla Filipova mama.

Don Bosko se je zasmejal.

»Odpočil? Že naslednji dan sem imel nove skrbi. Kar zavrtelo se mi je, ko sem ugotovil, da moram samo za kruh plačati 12 tisoč lir ...«

»Še dobro, da ne vem, koliko je to v evrih,« se je zasmejal Filip.

Mama ga je pobožala po laseh.

»Filip, res je, da nisi z don Boskom splezal na vrh kupole in položil zadnji kamen, si ga imel pa na kosilu. Si predstavljaš, kakšna čast je to?«

Don Bosko pa je le dvignil pogled in rekel: »Še enkrat povem ... jaz sem samo sodeloval ... vse drugo sta naredila Bog in Marija Pomočnica.«

Pobrskal bom po svojih stvareh in poprosil tudi starše - ter na svojo nočno omarico oz. k sveti podobi dal več raznih Marijinih podob.

VSEBINA

I	Besedica na uho.....	5
II	Razlito olje in šiba	9
III	Ob šestih zjutraj k maši.....	13
IV	Priporoči se Mariji.....	17
V	Molitev na seniku	21
VI	Dominik Savio	25
VII	Brez očeta	29
VIII	Ssanje pri devetih letih	33
IX	Družba veselja	37
X	Sanje o dveh stebrih.....	41
XI	Don Boskovi sklepi.....	45
XII	Zdravamarija za začetek.....	49
XIII	Marija Dominika Mazzarello	53
XIV	Bil je moj prijatelj.....	57
XV	Praznik v nebesih	61
XVI	To je moj dom	65
XVII	Priporočite se Mariji.....	69
XVIII	Svoje življenje dolgujem vam.....	73
XIX	Različna, a prijatelja	77
XX	Kdo je don Bosko?.....	81
XXI	Poglavar Miha	85
XXII	Sanje o treh zankah	89
XXIII	Mama Marjeta.....	93
XXIV	Sanje o treh cerkvah.....	97
XXV	Marija Pomočnica si gradi cerkev.....	101
XXVI	Podoba Marije Pomočnice.....	105
XXVII	Živi spomenik.....	109
XXVIII	Don Bosko na govorilnih urah	113
XXIX	Mesijeva dežela	117
XXX	Filip Rinaldi.....	121
XXXI	Poslovilno pismo	125